

De Geest waait waar en wanneer Zij wil...

Op 22 april stond de verhuizer met al mijn spullen op de stoep van de Tjalke de Boerstrjitte 2, te Balk.

Het schilderwerk is nog lang niet gedaan, lampen moeten nog worden opgehangen enz., maar ondertussen zijn de meeste dozen wel uitgepakt en met mijn vertrouwde spullen om mij heen, begin ik mij al echt thuis te voelen!

Blij verrast was ik met het prachtige boeket dat ik zaterdag namens u allen in ontvangst mocht nemen, om mij geluk te wensen met mijn nieuwe woning. Ik wil u daarvoor hartelijk danken! Het heeft een heel mooi plekje gekregen en ik geniet er erg van!

Heel blij ben ik dat aan het heen en weer reizen een einde is gekomen en dat ik mijn werk kan doen in/vanuit een huis waar ik kan blijven wonen, ook na mijn emeritaat.

Als u contact met mij wilt zoeken, mijn nieuwe telefoonnummer is: 0514-855012.

Na een weekje 'vakantie', is het werken in/voor de gemeenten weer begonnen. In de kerkenraad van Harich-Ruigahuizen hebben we ons enkele weken geleden gebogen over de nota: 'Kerk 2025: Waar een Woord is, is een weg', (in Oudega-Kolderwolde gaan we dat ook nog doen) waarin de landelijke kerk ons een handreiking wil geven hoe we in onze plaatselijke gemeenten richting de toekomst verder zouden kunnen gaan. We hebben immers te maken met krimp en vergrijzing. Dat baart zorgen voor de toekomst. De nota wil niet over deze zorg heen walsen, maar het is wel zaak om moed en vertrouwen te putten, aldus Arjan Plaisier, scribe van de generale synode. Dat deed me denken aan een column van Jean-Jacques Suurmond, waarin hij filosofeerde over wat er zou gebeuren als mensen de moed opgeven en de kerk aan God terug zouden geven. Hij schreef:

"Stel dat de secretaris-generaal van de Protestantse Kerk op een dag de medewerkers in het landelijk dienstencentrum – het hoofdkantoor – bij elkaar roept en hun meedeelt: "Dames en heren, vanochtend om half negen hebben we onze kerk aan God geretourneerd." Na de eerste verblufte reacties, breekt een ontspannen glimlach door op het gezicht van de medewerkers. Geen hoofdpijndossiers meer, geen moeizame bezuinigingen, geen getob meer over jongeren die hun iPod boven een preek verkiezen. Ze draaien hun aktetassen om boven de vuilcontainer en bellen hun partner dat ze vroeg thuiskomen. "Hoezo, voel je je niet lekker?" "Heel lekker zelfs, de kerk is teruggegeven aan God." "Aan wie?"

Diezelfde ochtend vertelt de kardinaal het in de bisschoppenconferentie: "Monseigneurs, zojuist hoorde ik vanuit Rome, dat onze heilige moeder de Kerk teruggebracht is bij God." De doorluchtige heren strekken met een eeuwenoude zucht de benen, achteroverleunend op hun stoel. Geen eindeloos slepende discussies meer over het kerkelijk gezag, het celibaat of de wijding van vrouwen! Ze zetten hun mijter af, die pinkstervlam waar het allemaal mee begon, en bellen hun andere, bijna net zo heilige moeder: "Ma, heb je de koffie klaar? Ik kom eraan!" "Maar joh, en je moeder de Kerk dan?" "Die is teruggegeven aan God!" "O? Ik wist niet dat ze zó slecht lag."

Een frisse wind waait door het land. Overal veren de mensen op. Of blijven in de veren, want hoeven er op zondag niet meer uit. De kosters hebben opgelucht de deuren van de kerkgebouwen gesloten. De kramp om de kaken van de kerkrentmeesters is verdwenen. Zieken- en bejaardenbezoekers blijven in hun tuintje zonnen. Priesters kunnen eindelijk met postpensioen. Predikanten worstelen niet meer met de preek, maar stoeien met hun kinderen. De rooms-katholieken hoeven niet meer gehoorzaam te zijn, de protestanten niet meer ernstig, de evangelicalen niet meer opgewekt. En overal zeggen de mensen tegen elkaar: "Heb je het al gehoord? De kerk is teruggegeven aan God!"

Ze hebben opeens tijd en energie over, voelen zich begeistert. Ze trekken erop uit, krijgen voor het eerst echt oog voor de natuur; en een dankzegging borrelt in hen op. Ze zien de slachtoffers van een

ramp op tv; en een roep om ontferming begint in hen te zuchten. Ze horen het krijsen van een meeuw; en een lach krult zich plotseling om hen heen. Ze worden geraakt door een kunstwerk; en een vreemd verlangen begint in hen te schroeien. Ze struikelen over een man in een portiek; en een oud verhaal over een Samaritaan schiet hen te binnen.

Ze zoeken het niet op. Alles wat ze doen is met open ogen en oren en hart door de wereld gaan. Ze vormen een chatgroep met lotgenoten en na een tijdje beginnen ze elkaar op te zoeken. Iemand heeft uit de bibliotheek een boek gehaald met een onalledaags woord in de titel: 'liturgie'. Ze zijn samen stil. Ze bidden een Kyrie. Ze zingen een lofzang. Ze lezen een Bijbelverhaal. Ze mediteren bij een icoon. Ze maken plannen om de op straat lopende zwervers op te vangen. De taken worden verdeeld. Er wordt geld ingezameld.

Al snel wordt de groep te groot voor een huiskamer. Wat nu? Iemand suggereert: "In mijn straat staat een gebouw dat al een hele tijd leegstaat, op de hoek." "Dat dichtgetimmerde gevaarte?", vraagt een ander. "Ja, misschien kunnen we dat huren. We kunnen dan zelfs de kinderen meenemen, ruimte genoeg." "O, maar dat gebouw ken ik van vroeger", roept opeens een oudere man....."

De Geest waait waar en wanneer Zij wil! Dat is het toekomstvisioen waar Suurmond ons op wijst. Laten we ons daarom niet laten ontmoedigen door alle zorgen over de toekomst van de kerk, maar de waarde van de kerk opnieuw ontdekken en ons laten 'begeesteren' door Gods wil en wezen.

Alvast een mooie Hemelvaartsdag en gezegende Pinksterdagen toegewenst!
ds. Anke Oosting.